

#BookTok

GODKILLER

HANNAH
KANER

ΟΙ ΕΚΠΙΤΩΤΟΙ ΒΙΒΛΙΟ 1

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΣΤΕΡΓΙΑ ΚΑΒΒΑΛΟΥ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δεκαπέντε χρόνια πριν

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΕ ΕΝΑΝ ΘΕΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ.

Το όνομα του θεού ήταν Οσίντισεν, και οι γονείς της ονόμασαν την Κίσεν και τα αδέρφια της προς τιμήν του: Τίντεαν, «παλιρροϊκός», Λούνσεν, «σελήνη του νερού», Μελσένρο, «τα κινούμενα βράχια». Και, τελευταία, η Κίσενα, «γεννημένη από την αγάπη της θάλασσας». Ο Οσίντισεν γέμιζε τα δίχτυα τους με ψάρια, τους μάθαινε πώς να επιβιώνουν και πότε να κρύβονται, και τους γυρνούσε κάθε μέρα ασφαλείς στο σπίτι μετά την ψαριά τους. Η Κίσεν και η οικογένειά της μεγάλωναν μέσα στην εύνοια της θάλασσας.

Όμως ο θεός της θάλασσας δεν έφερε πλούτη στη γη της Ταλίσια. Τελικά, τα χωριά πάνω στους λόφους μαγεύτηκαν από τη θεά της φωτιάς, τη Σεθ, και τις υποσχέσεις της για πλούτη.

Όλοι ήθελαν τον πλούτο εκείνων που λάτρευαν τη φωτιά. Στο όνομα της Σεθ, οι κάτοικοι της Ταλίσια έκαψαν τις βάρκες τους και έκοψαν τα δάση τους για να φτιάξουν όπλα, να ζεστάνουν ορείχαλκο, και να κατασκευάσουν μεγάλες καμπάνες που χτυπούσαν από τον γκρεμό που βλέπει στη θάλασσα μέχρι το σύνορο του βουνού. Τα νερά του Οσίντισεν άδειασαν

και καπνός υψώθηκε πάνω από τη στεριά. Γρήγορα, άλλες, πιο σκοτεινές ιστορίες βίας απλώθηκαν από τις πόλεις στα χωριά: θυσίες, κυνήγια και εκκαθαρίσεις εις το όνομα της θεάς της φωτιάς, εχθροί και παλιές οικογένειες καίγονταν για την ευχαρίστηση της θεάς της φωτιάς.

Μια νύχτα, τη νύχτα μετά τα εικοστά γενέθλια του Μελσένρο, όταν στα δάχτυλά του χαράχτηκε με μελάνι το όνομά του, η εντεκάχρονη Κίσεν ξύπνησε από τον καπνό, από μια παράξενα πνιγηρή και γλυκιά μυρωδιά. Έγδερνε τον λαιμό της.

Όταν συνήλθε, κατάλαβε ότι την κουβαλούσαν άντρες που είχαν πανιά δεμένα στα στόματά τους, τα πρόσωπά τους ήταν πασαλειμμένα με ανθρακόσκονη, και καμπάνες έλαμπαν στα μαλλιά τους σαν μικρές λάμπες. Τα άκρα της Κίσεν δεν κουνιόνταν, και το στήθος της ήταν βαρύ λες και ακόμη ήταν πάνω του τα όνειρά της. Τον γλυκό καπνό τον αναγνώρισε: ένα υπνωτικό που έφτιαχναν καίγοντας σπόρους, μαζί με άλλες μυρωδιές που δεν ήξερε. Κάτω από το σπίτι της, η θάλασσα μαστίγωνε τους γκρεμούς. Ο Οσίντισεν ήταν θυμωμένος.

Προσπάθησε να μιλήσει, όμως το στόμα της δεν λειτουργούσε, η γλώσσα της κολλούσε στο μάγουλό της. Το κεφάλι της έπεσε στη μία πλευρά, και είδε και τον Μελ, το χέρι του με το φρεσκοχτυπημένο τατουάζ να σέρνεται στο πάτωμα.

«Μιμελλ...» η Κίσεν προσπάθησε ξανά, όμως ο αδερφός της δεν κουνήθηκε. Ο υπνωτικός καπνός περνούσε από τα παραθυρόφυλλα, από τους τοίχους. Αιωρούνταν στην ατμόσφαιρα.

«Ήσυχα» είπε ένας από τους άντρες που την κρατούσαν, ταρακουνώντας την. Την ήξερε αυτή τη φωνή, αυτά τα πράσινα μάτια.

«Νννάρο;» ρώτησε η Κίσενα, η φωνή της ήταν λίγο δυνατό-

τερη τώρα. Τα κύματα έσκαγαν έξω, και ο καπνός αναδευόταν ενώ ο θαλάσσιος άνεμος έμπαινε με βία από τις ρωγμές των αυλακωμένων τοίχων. Ένωσε ένα δροσερό τσίμπημα θαλασσινού αέρα στο πρόσωπό της, πάνω στα χείλη της. Το κεφάλι της καθάρισε λιγάκι. Ο Νάρο την κοίταξε, με πανικό στο βλέμμα.

«Είπαν ότι δεν θα ξυπνούσαν ακόμη» είπε μέσα από τη μάσκα του.

«Γρήγορα». Αναγνώρισε και την άλλη φωνή. Ο Μιτ, ο γαμπρός του Νάρο. Οι μάσκες τούς προστάτευαν από το υπνωτικό. «Γρήγορα!» Την κουβαλούσαν πιο μέσα στο σπίτι, προς το κέντρο της εστίας.

«Τι κάνετε;» ρώτησε η Κίσεν, η φωνή της ήταν βαριά αλλά καθαρή. Το σώμα της ακόμη δεν μπορούσε να κουνηθεί.

Έφτασαν στην εστία, μια στρογγυλή πέτρα κάτω από την αχυρένια σκεπή που είχε άνοιγμα στον ουρανό για να μπορεί να φεύγει ο καπνός. Γύρω από τη χόβολη της βραδινής φωτιάς, ένα πλεγμένο κλουβί είχε στηθεί, στο σχήμα μιας καμπάνας, σφυρηλατημένο από ξεβρασμένο ξύλο και μέταλλο. Οι γονείς της ήταν ήδη δεμένοι στις εξωτερικές του άκρες. Τα αδέρφια της ήταν δεμένα: αγκώνας, αγκώνας, χέρια, λαιμός. Θυσίες. Η Κίσεν ήταν η τελευταία.

Ο Νάρο και ο Μιτ την πέταξαν στα κάγκελα δίπλα στον πατέρα της. Ο θαλάσσιος άνεμος πέρασε ορμητικά μέσα από την τρύπα για τον καπνό στη σκεπή, σκίζοντας τα γύρω δοκάρια. Τα παραθυρόφυλλα κροτάλισαν και το σπίτι κουνήθηκε υπό τους ήχους του θυμωμένου νερού.

«Νάρο, σταμάτα» είπε η Κίσεν, που τώρα ήταν πιο δυνατή. Ο καπνός είχε διαλυθεί από τον αέρα, αν και ακόμη παρέλυε τα άκρα. «Γιατί το κάνεις αυτό;»

Ο Νάρο έστριβε τα πόδια της για να τα δέσει στη βάση του κλουβιού, ενώ ο Μιτ έδενε τα χέρια της στα κάγκελα. Ο Λούνσεν έκλαιγε, είχε λόξιγκα από τον φόβο του. Έχασε από τα μάτια της τον Μελ. Η Κίσεν βρήκε τη δύναμη να παλέψει ενώ την έδεναν στο μέταλλο, όμως ήταν πιο μεγάλοι και πιο δυνατοί από εκείνη. Έξω, καμπάνες χτυπούσαν, ο ήχος τους ήταν σπασμένος και χτυπημένος από τον άνεμο που σηκωνόταν. Ο ήχος μπορεί να ερχόταν από χιλιάδες, αν και το χωριό ίσα που είχε εκατό ψυχές. Όλοι οι γείτονές τους πρέπει να ήταν έξω. Το είχαν οργανώσει μαζί, να πιάσουν την αγαπημένη οικογένεια του θεού της θάλασσας. Η Κίσεν μπορούσε να μυρίσει καυτή πίσσα κοντά της. Τρόμος ανέβαινε στον λαιμό της.

«Δεν λυπόμαστε, *πιτσιρκάκι*» είπε ο Μιτ. Πώς τολμούσε να την αποκαλεί «πιτσιρκάκι»; Έτσι μιλούσαν οι θείοι, οι φίλοι. Αυτός δεν ήταν φίλος. Ήταν ένας προδότης. «Είναι αυτό που πρέπει να είναι».

Η Κίσεν συγκέντρωσε τη δύναμή της και τον δάγκωσε απότομα στο χέρι με τα κοφτερά της δόντια. Εκείνος πήδηξε μακριά, κρατώντας τη βάση του αντίχειρα όπου τον είχε πετύχει.

«Άφησέ την» ξέσπασε. «Ήρθε η ώρα. Δεν θα μας περιμένουν».

Έτρεξαν. Η Κίσεν έτρεμε. Έφτυσε το αίμα του Μιτ και προσπάθησε να ανασάνει, γύριζε στα σχοινιά για να βρει το κοντινότερο μέλος της οικογένειάς της. «Μπαμπά». Δεν ήταν μακριά της. «Μπαμπά!»

Ο Μπερν, ο πατέρας της, δεν ανέπνεε καλά. Το στόμα του ήταν διαλυμένο και ματωμένο, το πρόσωπό του μελανιασμένο. Πρέπει να τον είχαν δείρει όσο κοιμόταν ναρκωμένος. Αυτό το κατεστραμμένο στόμα είχε φιλήσει τον θεό της θάλασσας,

όμως τώρα το πρόσωπό του ήταν πασαλειμμένο με άνθρακα στο σχήμα της καμπάνας της Σεθ.

Ο αέρας βάρυνε και πάλι από τον καπνό, αυτή τη φορά δεν ήταν γλυκός, αλλά πικρός και κολλώδης, ζεστός και μαύρος, ανέβαινε μέσα από το πάτωμα. Το χωριό τους είχε ανάψει την πίσσα κάτω από τα θεμέλιά τους.

Η Κίσεν σύρθηκε στους καρπούς της, στα πόδια της. «Μπαμπά!» φώναξε. Είχαν αφήσει ελεύθερο τον λαιμό της όταν προσπάθησε να δαγκώσει. Έστριψε, έκανε παράξενες συστροφές με το χέρι της, τα κόκαλα πετάγονταν ενώ γύριζε τον λαιμό της πιο κοντά στο χέρι της. Ορίστε. Μπορούσε να φτάσει. Έβαλε τα δόντια της στο σχοινί, δαγκώνοντας και τραβώντας τον κόμπο. Ήταν καραβόσχοινο, δεν έσπαγε, όμως δεν ήθελε να πεθάνει.

Ο Τίντεαν είχε ξυπνήσει κι αυτός. «Βρομερά αποβράσματα» φώναζε, παλεύοντας με τα δεσμά του, πνιγόταν καθώς τον έσφιγγαν στον λαιμό. Έβηξε από τον καπνό. «Ανόητοι προδότες!» Η φωνή του ήταν τραχιά.

Η ζέστη ανέβαινε. Η Κίσεν μπορούσε να τη νιώσει στα πέλματα της.

«Ηρεμήστε» τους είπε η μητέρα τους, η φωνή της ήταν βαριά. «Ηρεμήστε, αγαπημένοι μου. Ο Οσίντισεν θα μας σώσει. Σας το υπόσχομαι!»

Δεν μπορούσαν ακόμη να δουν τις φλόγες, όμως ο αέρας ήταν αποπνικτικός. Ο θαλάσσιος άνεμος του Οσίντισεν ακόμη περνούσε βίαιος μέσα, και ο καπνός και ο αέρας χόρευαν μαζί όπως το λάδι και το νερό. Το στόμα της Κίσεν, τα μάτια της, η μύτη της είχαν ξεραθεί. Έβαλε τα δόντια της στο σχοινί με μια νέα δύναμη.

«Θα μου το πληρώσετε όλοι σας!» φώναξε την υπόσχεσή

του ο Τίντεαν πάνω από τη μητέρα του, όμως ήταν δεμένος πολύ σφιχτά, πιο σφιχτά από την Κίσενα. Ο άγιος τραμπουκισμός του δεν έκανε καλό. Το πάτωμα έσπασε κατά τόπους. Έντονο φως μπήκε μέσα από τα θεμέλια. Οι τοίχοι μαύρισαν. Μετά, ένα κάρβουνο, μια σπίθα, μια φλογίτσα, και η ξύλινη πόρτα λαμπάδιασε, στέλνοντας λάμπεις στα μάτια του Τίντεαν. Ούρλιαζε και χτυπιόταν.

«Βαθιά ανάσα, γιε μου» είπε η μητέρα του. «Όλα καλά. Ο Οσίντισεν θα έρθει». Έλεγε ψέματα, έλεγε ψέματα για να απαλύνει τον θάνατό τους, έλεγε ψέματα στον εαυτό της. Ο Οσίντισεν ήταν θεός του νερού. Δεν μπορούσε να πάει πέρα από την ακτή, ούτε καν για εκείνους, όπως και καμία θεά της φωτιάς δεν θα τολμούσε να κολυμπήσει στη θάλασσα. Οι θεοί τώρα δεν μπορούσαν να τους σώσουν.

Το σχοινί έκοψε την ευαίσθητη σάρκα ανάμεσα στα δόντια της Κίσεν, και το αίμα ξεχύθηκε παχύ και ζεστό στη γλώσσα της. Γρύλισε και δάγκωσε ακόμα πιο δυνατά, θυμωμένη με την εγκράτειά της. Ένας πόνος, ένα τρίξιμο στα ούλα της, μετά ένα σπάσιμο. Το σχοινί! Το σχοινί ήταν χαλαρό, ο κυνόδοντάς της ήταν ακόμη θαμμένος μέσα του, είχε ξεριζωθεί από το στόμα της.

Η Κίσεν ελευθέρωσε τον καρπό της και πήγε να ελευθερώσει και τον άλλον, αφήνοντας το αλμυρό της αίμα να στάξει από το πιγούνι της στην πέτρα από κάτω, όπου σφύριξε και άχνησε. Δεύτερο χέρι, ελεύθερο! Τα πόδια της. Μάτωσε τα νύχια της πάνω στα σχοινιά, γρυλίζοντας με απόγνωση. Θα τους έσωζε. Έπρεπε. Η ανάσα της ήταν ζεστή, τα μάτια της την έτσουζαν, όμως δεν μπορούσε να σταματήσει. Η μητέρα της τώρα έβηχε.

«Βαθιά ανάσα, παιδιά μου» είπε. Η Κίσεν μπορούσε να ακούσει τα δάκρυα στη φωνή της. Ο Λούνσεν τώρα κλαψούρι-

ζε. Ο Τίντεαν πάλευε όλο και λιγότερο δυναμικά. Ο Μελ δεν είχε καν κουνηθεί. «Αφήστε τον καπνό να σας αποκοιμίσει, και ο Οσίντισεν θα έρθει για εσάς».

Τα σχοινιά της Κίσεν βγήκαν, και τα πόδια της ήταν ελεύθερα. Το πάτωμα τώρα καιγόταν, και ο θαλάσσιος άνεμος δεν έκανε τίποτε άλλο από το να αραιώνει τον καπνό, στερώντας τους την ευκαιρία για αυτό που ευχόταν η μητέρα τους: έναν ανώδυνο θάνατο.

«Μπαμπά». Είχαν δέσει σφιχτά τον μπαμπά της στο μέταλλο, το οποίο όλο και ζεσταινόταν. Η Κίσεν σκαρφάλωσε ούτως ή άλλως, τα χέρια της καίγονταν.

«Κίσενα» ψέλλισε ο μπαμπάς μέσα από τα πρησμένα του χείλη. Τα μάτια του ήταν ανοιχτά. Έλαμπαν με μια ζαλισμένη ανακούφιση. «Κορίτσι μου, τρέχα».

«Θα σε σώσω» γρύλισε ενώ έβηχε. «Θα σας σώσω όλους».

Η Κίσεν πίεσε τα δάχτυλά της μέσα στους σκληρούς ναυτικούς κόμπους. Ήταν σφιχτοί, όμως μπορούσε να τους λύσει, απελευθερώνοντας τον μπαμπά της λίγο λίγο. Τα μάτια της την έτσουζαν. Ο Μελ ξύπνησε επιτέλους και φώναξε ενώ οι φλόγες πλησίασαν τις άκρες της εστίας, καίγοντας τα πέλματά του. Ωραία, όλοι ήταν ξύπνιοι. Εφόσον ήταν ξύπνιοι, θα μπορούσαν να τρέξουν. Ελευθέρωσε το αριστερό χέρι του πατέρα της και πήγε στο πόδι του καθώς εκείνος έλυne το δεξί του χέρι. Έχαναν χρόνο. Ο ήχος από τις καμπάνες έξω ανέβαινε, δυνατός, γινόταν μία μόνο νότα, πιο δυνατή από τη φωτιά.

Οι φλόγες άλλαξαν. Στροβιλίστηκαν μαζί, στριφογύρισαν ψηλά στους τοίχους, μετά βούτηξαν στο πάτωμα σε μια πύρινη στήλη, σπίθες στριφογύριζαν σαν χιόνι. Ένα γέλιο κροτάλισε μες στον καπνό, σκληρό και ευχαριστημένο.

Η φωτιά περιστράφηκε και άνησε εκτοξεύοντας λάμψεις φωτός και κάρβουνο. Μέσα τους, μια γυναίκα στριφογύρισε, με τα χέρια της διάπλατα ανοιχτά. Η Σεθ, η θεά της φωτιάς. Τα μαλλιά της έλαμπαν με κίτρινο και δηλητηριώδες κόκκινο χρώμα, και ζέστη αναδύοταν από μέσα της, που ράγιζε και διέλυε το ξύλο και τα δοκάρια.

«Θεέ της θάλασσας!» φώναξε, κι έπειτα τον αποκάλεσε με το όνομά του. «Οσίντισεν! Δες πώς κατάντησαν εξαιτίας σου οι αγαπημένοι σου και μου τους παραδίδεις. Δεν μπορείς να με αγγίξεις, παλιοτράγε του νερού! Αυτή η γη είναι δική μου!»

Η Σεθ δεν κοίταξε ούτε την Κίσεν ούτε την οικογένειά της. Δεν πτοήθηκε από τις κραυγές τους. Όρμησε μέσα από το ταβάνι με ένα πύρινο μαστίγωμα, και η σκεπή γκρεμίστηκε.

Η Κίσεν ανοιγόκλεισε τα μάτια. Μαύρη ζέστη. Μετά φως. Μετά πόνος. Το κλουβί διαλύθηκε κάτω από τα βαριά δοκάρια. Ο Μελ σταμάτησε να ουρλιάζει. Εκείνη ανοιγόκλεισε και πάλι τα μάτια. Ο πατέρας της ήταν εκεί, ελεύθερος από τα δεσμά του. Το κεφάλι της πονούσε. Το στόμα της ήταν γεμάτο στάχτη.

«Μπα...» είπε πνιχτά. Τραβούσε τα χαλάσματα από πάνω της, όμως δεν μπορούσε να σηκώσει το σκεβρωμένο μέταλλο που είχε χωθεί στο δεξί της πόδι, κομματιάζοντάς το κάτω από το γόνατο. Και η σάρκα και τα κόκαλά της ήταν παγιδευμένα. Θα πέθαινε. Μπορούσε να το δει στα μάτια του πατέρα της.

«Όλα θα πάνε καλά, Κίσεν» την καθησύχασε, λέγοντάς της ψέματα όπως είχε κάνει η μητέρα της, με την απαλή φωνή που ο Οσίντισεν θαύμαζε. Χάιδεψε τα μαλλιά της λες και την έβαζε για ύπνο. «Να είσαι γενναία, αγάπη μου, κόρη μου».

«Τρέχα να σωθείς, μπαμπά» είπε καταπνίγοντας έναν λυγμό φόβου. «Σε παρακαλώ».

«Μην κλαις, Κίσενα» είπε. «Είναι καλύτερα έτσι».

Πόνος. Ασύλληπτος, φριχτός πόνος. Απλώθηκε στο πόδι της Κίσεν. Εκείνη ούρλιαξε, όμως ο καπνός έχωσε τον θόρυβο πίσω στον λαϊμό της. Ο μπαμπάς της είχε ένα πορτοκαλί καυτό μέταλλο που τσιτσιρίζε στα χέρια του, φρέσκο και με το συριγμό από το αίμα και των δύο. Το σήκωσε ψηλά.

«Το πόδι της για την ασφάλειά της, Οσίντισεν!» φώναξε. «Σε ικετεύω, σώσε την από αυτό το μέρος με αντάλλαγμα αυτό, τη σάρκα της, το αίμα και το κόκαλο, το ίδιο μου το δημιούργημα».

Κατέβασε το μέταλλο άλλη μία φορά και *έστριψε*.

Η Κίσενα ούρλιαξε ξανά, ο πόνος την κατέτρωγε πιο γρήγορα από τη φωτιά. Όμως ο πατέρας της δεν είχε τελειώσει. Τα έβλεπε μαύρα, άσπρα. Όταν συνήλθε, ο μπαμπάς της την έσερνε έξω από τα συντρίμια, αφήνοντας το κάτω μέρος του ποδιού της πίσω. Κάρβουνο έτρεχε από το πρόσωπό του, μαζί με δάκρυα, που κυλούσαν μέσα στα γένια του.

Μετά είδε τις θάλασσες κάτω από τους γκρεμισμένους τοίχους. Οργισμένες, ανίσχυρες, να χτυπούν τη βάση του γκρεμού. Ο θαλασσινός αέρας σηκώθηκε. Για μια στιγμή ξύπνησε την Κίσεν. Τα κύματα έπιαναν κάθε κομμάτι ξύλου που έπεφτε από το σπίτι και το διέλυαν.

«Τη ζωή μου, Οσίντισεν!» φώναξε ο πατέρας της. «Τη ζωή μου για τη δική της, το τελευταίο πράγμα που θα ζητήσω ποτέ».

«Όχι!» γρύλισε η Κίσεν, που είχε δεν είχε τις αισθήσεις της.

«Αυτό μου το χρωστάς! Εραστή μου, φίλε μου. Τώρα το χρωστάς σε εκείνη. Τη ζωή μου για της Κίσενα!»

Η θάλασσα σηκώθηκε, διαλύοντας τον γκρεμό λες και ήθελε να φτάσει σε εκείνον. Το πρόσωπο του Οσίντισεν αναδύθηκε

από τα κύματα, τα μάτια του ήταν τόσο σκοτεινά όσο ο βυθός. Για μια στιγμή, η Κίσεν ήλπιζε ότι ο θεός θα έλεγε όχι, ότι αντί για εκείνη θα έσωζε τον πατέρα της.

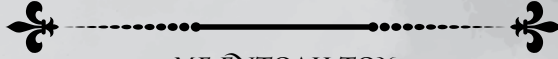
Όμως οι θεοί αγαπούν τους μάρτυρες.

Έγνεψε καταφατικά.

Η Κίσεν προσπάθησε να παλέψει. Δεν ήθελε την υπόσχεση του θεού, ήθελε τον πατέρα της, τη μητέρα της, τον Τίντεαν, τον Λούνσεν και τον Μελ. Ήθελε την οικογένειά της. Ο μπαμπάς της την κράτησε μια τελευταία φορά στο στήθος του και γρατζούνισε το πρόσωπό της με τα γένια του τη στιγμή που τη φίλησε.

«Σ' αγαπώ» είπε, και την πέταξε στη θάλασσα.

ΜΙΑ ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΗΣ ΜΙΝΤΡΕΝ

ΜΕ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ
ΒΑΣΙΛΙΑ ΑΡΕΝ
ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ

ΗΡΩΑ ΤΗΣ ΜΠΛΕΝΡΕΪΝΤΕΝ, ΤΟΥ ΑΝΑΤΕΛΛΟΝΤΟΣ ΗΛΙΟΥ ΤΗΣ
ΔΥΣΗΣ, ΠΟΥ ΤΩΡΑ ΕΪΝΑΙ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΧΡΟΝΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ

Αφού Έσωσε Τη Χώρα Μας Από Τον Πόλεμο των Θεών

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ
ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ
ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΤΗΣ ΜΙΝΤΡΕΝ

*Ο νόμος ισχύει από το βορειοανατολικό σύνορο με τα ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΕΔΑΦΗ
ΤΗΣ ΤΑΛΙΣΙΑ μέχρι το ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
και τα ΝΗΣΙΑ ΤΡΕΪΝΤ*

ΚΡΥΜΜΕΝΑ ΙΕΡΑ, ΤΟΤΕΜ,
ΦΥΛΑΧΤΑ, και ΣΥΜΒΟΛΑ
που σχετίζονται με οποιονδήποτε
ονομαζόμενο ΘΕΟ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΑ σε ΙΕΡΟΥΣ
ΤΟΠΟΥΣ θα επιφέρουν
ΠΡΟΣΤΙΜΟ, ΦΥΛΑΚΙΣΗ, και
ΔΗΜΟΣΙΟ ΜΑΣΤΙΓΩΜΑ των
ΑΠΕΙΘΑΡΧΩΝ ΠΟΔΙΩΝ ΣΑΣ

ΟΙ ΒΕΪΓΚΑ, ΟΙ ΘΕΟΚΤΟΝΟΙ, ΤΩΡΑ
ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

	Αν ΔΕΙΤΕ ή ΥΠΟΨΙΑΖΕΣΤΕ ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ	
	κάποιο ΙΕΡΟ, κάποιο ΘΕΟΣ, ή ΠΑΡΑΒΑΤΕΣ,	
	ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΦΕΡΕΤΕ ΣΤΗΝ ΤΟΠΙΚΗ ΕΔΡΑ	

Νο 1 ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 10 ΓΛΩΣΣΕΣ

Οι θεοί απαγορεύονται στο βασίλειο της Μίντρεν. Είναι φτιαγμένοι από τις επιθυμίες των ανθρώπων και τρέφονται από τη λατρεία τους, όμως ο νέος βασιλιάς τους απαγόρευσε και τώρα πληρώνει «θεοκτόνους», για να καταστρέψουν εκείνους που προσπαθούν να αναδυθούν μέσα από τις σκιές.

Ως παιδί η Κίσεν είδε την οικογένειά της να δολοφονείται από μια θεά της φωτιάς. Τώρα σκοτώνει τους θεούς και το απολαμβάνει. Όταν όμως αναλαμβάνει να βοηθήσει μια νεαρή αριστοκρατικής καταγωγής της οποίας η ψυχή είναι δεμένη με τον μικροσκοπικό θεό των αθών ψεμάτων, έρχεται αντιμέτωπη με το μεγαλύτερο δίλημμα της ζωής της.

«Μια επική οδύσσεια φαντασίας ξεκινά».

Entertainment Weekly

www.minoas.gr

9 786180 251111
ISBN 978-618-02-5111-1

ΚΩΔ. 23037